

คนที่รู้ ตอนจบ

นวนิยายข้ามเวลา · เมื่อนักประวัติศาสตร์ตื่นขึ้นในโลกเมื่อร้อยปีก่อน

เขารู้ว่าอะไรจะขึ้น อะไรจะลง และใครจะล้ม
ความรู้ันั้นทำให้เขารวยที่สุดในเมืองภายในสี่ปี
แต่มันไม่เคยบอกเลยว่า คนที่ยืมให้เขาทุกวันนี้ยืมให้ใคร

© 2026 · ผลงานต้นฉบับ สงวนลิขสิทธิ์ · เมือง ตัวละคร ตระกูล และเหตุการณ์ทั้งหมดเป็นเรื่องสมมติ ไม่อ้างอิงบุคคล
สถานที่ หรือเหตุการณ์ใดที่มีอยู่จริง

| บทที่ ๑ — ชายที่รู้ตอนจบ

ดร.กัณฑ์พงศ์ อธิรัตน์ อายุสามสิบห้า อาจารย์ประจำภาควิชาประวัติศาสตร์ ใช้เวลาสิบสองปีศึกษาเรื่องเดียว คือเศรษฐกิจหัวเมืองท่าในช่วงเปลี่ยนผ่านสู่ยุคอุตสาหกรรม เขาจำได้แม้กระทั่งว่าปีไหนราคาข้าวขึ้น ปีไหนโรงสีไหนล้ม และเทคโนโลยีอะไรมาก่อนอะไร

คืนที่ฝนตกหนักผิดปกติ เขาอยู่ในห้องเก็บเอกสารเก่าของหอสมุดจังหวัด กำลังเปิดสมุดบัญชีเล่มหนึ่งที่ไม่มีใครแตะมาแปดสิบปี ฟ้าผ่าลงเสาไฟหน้าอาคาร ไฟดับทั้ง

ตึก เมื่อเขาลืมตา ห้องนั้นไม่ใช่ห้องเก็บเอกสารอีกต่อไป แต่เป็นห้องแถวไม้ที่มี ตะเกียงน้ำมันตั้งอยู่บนโต๊ะ และมีหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งวางอยู่ข้างๆ ลงวันที่ย้อน หลังไปร้อยปีพอดี

คนทั่วไปคงตื่นตระหนก แต่กัณฑ์พงศ์นั่งอยู่เฉยๆ เกือบชั่วโมง ก่อนจะทำสิ่งแรกที่ นักประวัติศาสตร์จะทำ นั่นคือหยิบดินสอขึ้นมาจดว่าวันนี้คือวันที่เท่าไร และอีกกี่ เดือนจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง

| "ผมไม่ได้กลัวว่าจะกลับไม่ได้ครับ" เขาเขียนไว้ในสมุดหน้าแรก "ผมกลัว
| ว่าตัวเองจะจำผิด"

เมืองที่เขาอยู่ชื่อเมืองท่าสิงห์ชล เป็นเมืองท่าค้าข้าวขนาดกลาง มีโรงสีเจ็ดแห่ง มีท่าเรือหนึ่งท่า และยังไม่มีไฟฟ้าใช้ทั้งเมือง

| บทที่ ๒ — กำไรก้อนแรก

เดือนแรกเขาทำงานเป็นเสมียนคัดบัญชีที่โรงสีเล็กที่สุดในเมือง ค่าจ้างพอกินข้าว สองมื้อ เขาไม่รีบ เพราะสิ่งที่รออยู่ยังไม่มาถึง จนเดือนที่ห้ามันก็มาถึง — ฝนตก น้อยผิดปกติในเขตปลูกข้าวทางเหนือ กัณฑ์พงศ์รู้ว่าอีกเจ็ดเดือนราคาข้าวจะขึ้น เกือบเท่าตัว และรู้ว่าโรงสีสามแห่งในเมืองนี้จะขายข้าวในสต็อกทิ้งเร็วเกินไป เพราะกลัวราคาตก

เขาไม่มีเงินซื้อข้าว แต่เขามีอย่างอื่น กัณฑ์พงศ์เดินเข้าไปหาเจ้าของโรงสีที่เขา

ทำงานอยู่ ชายชราซื้อเถาแก่งง แล้วเสนอข้อตกลงที่ฟังดูดีมาก คือขอไม่รับค่าจ้างเป็นเงินอีกต่อไป แต่ขอรับเป็นข้าวเปลือกแทนในราคาตลาดวันนี้ เถาแก่งงหัวเราะแล้วตกลง เพราะคิดว่าตัวเองได้เปรียบ

เจ็ดเดือนต่อมา ราคาข้าวขึ้นตามที่กัณฑ์พงศ์คำนวณไว้ทุกประการ เสมียนหนุ่มที่ไม่มีอะไรเลยกลายเป็นคนมีทุนก้อนแรกภายในคืนเดียว

แต่สิ่งที่ทำให้เถาแก่งงเปลี่ยนท่าที ไม่ใช่กำไร เพราะกัณฑ์พงศ์เดินกลับมาหาเขาในวันรุ่งขึ้น แล้ววางเงินครึ่งหนึ่งลงบนโต๊ะ "ผมตายถูกเพราะผมอ่านหนังสือมาเยอะครับ แต่ผมได้ตายเพราะเถาแก่งงให้โอกาสผมก่อน อันนี้เป็นส่วนของเถาแก่งง" ชายชรามองเงินกองนั้นอยู่นาน แล้วพูดขึ้นว่า ถ้าอย่างนั้นเราเป็นหุ้นส่วนกันดีกว่าไหม

| บทที่ ๓ — สี่ปีที่เมืองเปลี่ยนไป

สี่ปีต่อมา ชื่อของกัณฑ์พงศ์อยู่บนป้ายสามป้ายในเมืองสิงห์ชล โรงสีร่วมทุน โรงน้ำแข็งแห่งแรกของเมือง และร้านขายอะไหล่เครื่องยนต์ที่ไม่มีใครเข้าใจว่าเปิดไปทำไม

เขาไม่ได้เดาสุ่ม เขารู้ลำดับ — รู้ว่าน้ำแข็งจะมาก่อนตู้เย็น รู้ว่ารถบรรทุกจะมาแทนเกวียนภายในไม่ถึงสิบปี และรู้ว่าใครก็ตามที่มีอะไหล่อยู่ในมือตอนที่รถคันแรกเสียกลางทาง จะได้ทั้งเงินและความไวใจไปพร้อมกัน

สิ่งที่เขาทำต่างจากพ่อค้าคนอื่นคือ เขาไม่เคยกักตุนเพื่อขึ้นราคา ปีที่ข้าวแพงที่สุด

เขาเป็นคนเดียวที่ขายในราคาเดิมให้ชาวบ้านในเมือง คนทั้งเมืองพูดกันว่าเขา
ใจบุญ ความจริงคือเขารู้ว่าเมืองที่พึ่งเพราะคนอดอยาก ไม่มีใครรวยได้นานหรอก

| "ผมไม่ได้ดีกว่าใครหรอกครับ" เขาเขียนในสมุดคั่นหนึ่ง "ผมแค่เห็นตอน
| จบของคนทีโลก มาแล้วหลายสิบราย"

พร้อมกับฐานะที่ขึ้น สิ่งที่มาคือสายตาของผู้คน บ้านสองชั้นริมน้ำของเขา
กลายเป็นที่ที่ใครๆ อยากได้รับเชิญไป งานเลี้ยงทุกงานในเมืองจะเว้นเก้าอี้ตัวหนึ่ง
ไว้ให้เสมอ และในทุกงานจะมีใครสักคนพาลูกสาวมาแนะนำให้รู้จัก

คุณหญิงเรณู ลูกสาวคนโตของตระกูลค้าไม้ที่ใหญ่ที่สุดในเมือง เป็นคนแรก เธอ
สวย พุดจาฉลัด และตรงไปตรงมาว่าครอบครัวอยากได้เขาเป็นเขย ปราณี ครูสาว
จากโรงเรียนสตรี มานั่งคุยเรื่องหนังสือกับเขาทุกวันเสาร์ และมักบอกว่าไม่เคยเจอ
ผู้ชายที่รู้เรื่องโลกกว้างเท่านี้ ส่วนสุมาลี ลูกสาวนายอำเภอ ส่งจดหมายมาให้เดือน
ละสองฉบับ ทั้งที่บ้านอยู่ห่างกันไม่ถึงสามร้อยเมตร

กันตพงศ์รู้ตัวดีว่าเขาชอบมัน ชายที่เคยเป็นอาจารย์เงินเดือนน้อยในโลกอีกใบ
ตอนนี้เป็นคนที่คุณทั้งเมืองอยากนั่งใกล้ เขาไม่ได้ปฏิเสธใคร และไม่ได้เลือกใคร จน
คั่นหนึ่งทำงานเลี้ยงบ้านผู้ว่าราชการ เขาได้ยินเสียงคุยกันหลังจากนั้น — "คุณกันต
พงศ์นี่หน้าตาก็ธรรมดาอะ" "ก็ใช่ แต่เขามีโรงสีสามโรง" แล้วทั้งสองก็หัวเราะ คั่น

นั่นเขากลับบ้านแล้วนั่งอยู่หน้าสมุดบันทึกโดยไม่เขียนอะไรเลยสักตัว

| บทที่ ๔ — คนที่ไม่ประทับใจ

นวลลออ ผ่องอำไพ อายุยี่สิบเก้า เป็นหมอต่ำแย่ประจำเมือง และเป็นคนเดียวใน
สิ่งชลที่ไม่เคยแสดงท่าทีสนใจกันตพงศ์เลยแม้แต่ครั้งเดียว

ครั้งแรกที่ทั้งสองพูดกัน เป็นตอนที่เขาไปเสนอเงินสร้างสถานพยาบาลให้เมือง เธอ
ฟังจบแล้วถามกลับสั้นๆ ว่า "แล้วคุณจะอยู่คูมันไปกี่ปีคะ" เขาชะงัก

"คนรวยในเมืองนี้บริจาคกันเยอะค่ะ" เธออธิบายด้วยน้ำเสียงเรียบๆ ไม่ได้ประชด
"แต่พอสร้างเสร็จ ถ่ายรูปแล้ว ก็ไม่มีใครกลับมาอีกเลย ของที่พังก็พังอยู่อย่างนั้น
ดิฉันเลยถามก่อนว่าคุณจะอยู่กี่ปี จะได้ว่าควรสร้างใหญ่แค่ไหน" กันตพงศ์ตอบไม่
ได้ในวันนั้น เพราะเขาไม่รู้จริงๆ ว่าตัวเองจะอยู่ที่นี้อีกนานแค่ไหน

เขากลับมาอีกครั้งในสามเดือนต่อมา คราวนี้ไม่ได้เอาเงินมา แต่เอาตัวเองมาช่วย
ขนอิฐ และมาทุกวันเสาร์ติดต่อกันเจ็ดเดือนจนอาคารเสร็จ วันที่หลังคาปิดเสร็จ
นวลลออยื่นน้ำให้เขาแก้วหนึ่งแล้วพูดว่า "ทีนี้ดิฉันเชื่อแล้วค่ะ"

สิ่งที่ทำให้เขาสนใจเธอ ไม่ใช่เพราะเธอไม่สนใจเขา แต่เพราะเธอเป็นคนเดียวที่
ถามถึงเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับเงินเลย เธอถามว่าเขาเรียนจากไหน ทำไมถึงรู้เรื่องที่คน

อื่นไม่รู้ และทำไมเวลาพูดถึงอนาคต น้ำเสียงเขาเหมือนคนกำลังเล่าเรื่องที่ผ่านมาไปแล้ว คำถามสุดท้ายทำให้เขาเงยไปนานมาก

| บทที่ ๕ — สิ่งที่เราไม่ได้เขียน

ปีที่ห้า เหตุการณ์หนึ่งที่ก้นตพงศรอมารถตลอดก็มาถึง คือไฟไหม้ครั้งใหญ่ที่ตลาดกลางเมือง เขาจำได้แม่นยำว่ามันเกิดขึ้นเดือนอะไร เริ่มจากร้านไหน และลุกลามไปทางไหน

เขาเตรียมทุกอย่างไว้ล่วงหน้าสามเดือน ซื้อถังน้ำ จ้างคนเผ่ายาม วางแผนเส้นทางอพยพ และเตือนพ่อค้าทุกรายให้ย้ายของสำคัญออกจากแถวนั้น

คืนที่ไฟไหม้ ทุกอย่างเป็นไปตามที่เขารู้ทุกประการ ยกเว้นอย่างเดียว — ในตำราที่เขาอ่านมา มีบันทึกว่าไฟครั้งนั้นมีผู้เสียชีวิตสิบเอ็ดคน แต่คืนนั้นไม่มีใครตายเลยสักคน เขายืนอยู่กลางถนนที่เต็มไปด้วยควัน มองคนทั้งเมืองช่วยกันขนของ แล้วจู่ๆ ก็เข้าใจอะไรบางอย่างที่ทำให้เขาแทบทรุด

| ประวัติศาสตร์ที่เขาต้องมาทั้งชีวิต ไม่ใช่บทละครที่เขียนไว้แล้ว มันเป็นแค่

| บันทึกของสิ่งที่เคยเกิดขึ้นตอนที่ไม่มีใครรู้ล่วงหน้าเท่านั้นเอง

และถ้ามันเปลี่ยนได้ แปลว่าสมุดในกระเป๋าเขาก็ใช้ไม่ได้อีกต่อไป

สามวันหลังไฟไหม้ กันตพงศ์เดินไปหาวนลลอที่สถานพยาบาล เธอกำลังทำแผล
ให้คนเจ็บอยู่ตั้งแต่เช้า มือเปื้อนเขม่า ผมยุง ไม่ได้นอนมาสองคืน เขานั่งลงข้างๆ
แล้วพูดออกไปโดยไม่ได้เตรียมคำ — "ผมรู้ล่วงหน้าครับ ว่าไฟจะไหม้"

เธอหยุดมือ มองหน้าเขาเงิบๆ ไม่ได้ตกใจอย่างที่เขากลัว "ดิฉันเดาไว้แล้วค่ะ คนที่
เตรียมถึงน้ำไว้สามเดือนก่อนไฟไหม้ ไม่ใช่คนเดา" — "แล้วคุณไม่กลัวผมเหรอ" —
"กลัวทำไมคะ ถ้าคุณรู้ล่วงหน้าแล้วเอาไปหากินอย่างเดียว ดิฉันคงกลัว แต่คุณเอา
ไปเตือนคนทั้งตลาด แล้วก็มาชนอิฐกับดิฉันทุกเสาร์ตั้งเจ็ดเดือน"

เธอเข็ดมือแล้วหันมามองเขาตรงๆ "ที่ดิฉันสนใจคุณ ไม่ใช่เพราะคุณรู้อะไร
มากกว่าคนอื่นค่ะ แต่เพราะคุณเลือกจะเอาสิ่งที่รู้ไปทำอะไร"

กันตพงศ์นั่งอยู่ตรงนั้นเงิบๆ นานมาก ตลอดห้าปี มีผู้หญิงหลายคนบอกว่าเขา
ฉลาด เก่ง มีอนาคต ทุกคำนั้นเป็นคำชมที่มองไปข้างหน้า มองไปที่สิ่งที่เขาทำและ
สิ่งที่เขาจะได้มา

วนลลอเป็นคนแรกที่ชมสิ่งที่เขา*ทำไปแล้ว*

เขาไม่เคยกลับไปยังโลกเดิมอีกเลย และไม่เคยพยายามหาทางกลับด้วย สมุด
บันทึกเล่มนั้นถูกเก็บไว้ในลิ้นชักโดยไม่ได้เปิดอีก ไม่ใช่เพราะมันผิด แต่เพราะเขา
ไม่อยากรู้ตอนจบของเมืองนี้อีกต่อไป

ปีที่สิบ เมืองสิงห์ชลมีไฟฟ้าใช้ มีถนนลาดยางสายแรก และมีสถานพยาบาลที่ขยายเป็นสามอาคาร ในบันทึกของเมืองระบุชื่อผู้ก่อตั้งไว้สองคน คนหนึ่งเป็นพ่อค้า อีกคนเป็นหมอดำแย ไม่มีที่ไหนบันทึกไว้เลยว่าคนแรกเคยเป็นอาจารย์ประวัติศาสตร์มาก่อน

เขาเคยคิดว่าการรื้อนาศคือของขวัญที่ดีที่สุดในโลก

จนวันที่เขาพบว่ามันทำให้เขารวยได้ ทำให้คนล้อมรอบได้

แต่ไม่เคยทำให้ใครสักคนมองเห็นเขาจริงๆ ได้เลย

สิ่งที่ทำให้มีคนมองเห็น ไม่ใช่สิ่งที่เขารู้ แต่คือสิ่งที่เขาเลือกทำกับมัน

จบบริบูรณ์